

[H. C. Andersen.]

fornylig er tildelt Arbejdernes Oplysningsforbund.

Jeg vil gerne begynde med at sige, at min gruppe, som har stillet forespørgslen, ikke i mindste måde er i tvivl om, at den højtærede minister er berettiget til i dette bevillingsspørgsmål at handle således, som han har gjort, i henhold til loven om biografteatervæsenets ordning af 13. april 1938, men alligevel er der visse ting i forbindelse med denne bevillingstildeling, som jeg gerne vil have den højtærede justitsminister til at udtale sig om. Jeg vil også gerne bemærke, at den højtærede justitsminister selv har givet anledning til forespørgslen fremkomst. Iøvrigt vil jeg rent personligt tro, at den højtærede minister havde ventet den.

Jeg har altid beundret ministerens evne til at træffe rigtige afgørelser i vigtige og vanskelige spørgsmål. I dette tilfælde synes jeg alligevel, at evnen har svigtet, hvis der da ikke er sket det rent menneskelige, at en stærk minister har stået overfor noget endnu stærkere; efterhånden som dagens tal bliver større og større for en, kan man jo komme ud for at træffe sin overmand.

Så er der også det, at ministeren, såvidt jeg forstår, altid har set med de venligste øjne på pressen. Jeg fandt et bevis herfor, da jeg i sin tid læste hans bog „Også en tilværelse“, hvor forfatteren siger, at han ofte, hvor det drejede sig om sager af større offentlig interesse, har sammenkaldt pressen for at give en redegørelse og åbent og ærligt besvaret ethvert spørgsmål. Det er en venlighed mod pressen, som sikkert bliver påskønnet, så jeg tror, at den venlighed, ministeren nærer overfor pressen, er gensidig, og det bør den også være.

Det synes, somom ministeren i dette tilfælde, hvis ellers bladernes udtalelser er tilforladelige, har ment, at det ville være rigtigt at give pressen en begrundelse for, at bevillingen til World Cinema blev givet til en organisation i stedet for til en enkeltperson. Hvorfor? Ja, det kan jeg jo ikke vide, jeg kunne tænke mig, at den højtærede minister på forhånd ville imødekomme denne kritik, som han sikkert vidste ville komme. Det er nu ikke lykkedes, for ministeren vil sikkert vide, at han i dette spørgsmål ikke har nogen absolut god presse. Men når pressen altså har fået en redegørelse, ligger jo heri, at ministeren har ment, at det var en sag af større offentlig interesse, og så er det kun rimeligt, at mit parti har ment, at det så ville være betimeligt, om ministeren også her på rigsdagen fik lejlighed til at udtale sig om sagen.

Som begrundelse for, at denne bevilling er givet til en organisation og ikke til en enkelt person, siger ministeren, at der ingen mening er i at give en enkeltperson en så stor foræring som denne bevilling, idet den eventuelt kan give et overskud på 100 000—200 000 kr., og det er helt ovenud set i forhold til, hvad samfundet byder sine højest lønnede embedsmænd. Det forekommer mig, at jeg har hørt dette før; men jeg synes ikke, det er nogen god argumentation; embedsmændens løn er sikker, det er bevillingshaverens ikke. Den højtærede minister ved sikkert, at det i dag er en meget risikabel historie at drive et biografteater. Skal bevillingshaveren have udbytte af sin forretning, skal han være fagligt uddannet og dygtig i sit fag. Derfor finder jeg det rimeligt at tage hensyn til de ansøgere, der bevisligt er i besiddelse af disse egenskaber.

100 000—200 000 kr. er mange penge. Ministeren har nævnt dette tal, og jeg tvivler naturligvis ikke om, at det er rigtigt, men jeg synes, at vil man endelig føre tal i marken, skal man ikke nøjes med den ene side af regnskabet, indtægtssiden, og man behøver heller ikke at nøjes med at nævne teatrenes allerfineste år. Jeg tager vist ikke fejl, når jeg siger, at det er året 1947, der her er tænkt på. Det var det år, da de amerikanske film atter holdt deres indtog på det danske marked, og da folk havde penge nok; der var ikke en ledig plads i noget biografteater. Dette er rigtigt nok; jeg har undersøgt sagen og fundet ud af, at da havde World Cinema et overskud på 175 000 kr.; men hvorfor så ikke også nævne, at heri er indbefattet den skat, som populært kaldes „Steincke-skatten“. Jeg tænker ikke, den højtærede minister har noget imod, at jeg anvender dette udtryk. Disse penge indeholder altså denne skat, som, såvidt jeg forstår, sikkert vil andrage 65 000 kr., og det beløb må så gå fra, men endda vil jeg mene, at det er et fint resultat. Men året efter begynder nedgangen, 1948 viste et overskud på 49 000 kr. for samme teater, i 1949 var det 24 800 kr. Det er de tal, som man kan udfinde ved at se de regnskaber igennem, som er indsendt til godkendelse i ministeriet. Jeg ser, at den udpegede fremtidige leder af teatret også er rykket i marken med tal fra 1946 og be- tror os, at han i sin regeringstid var i stand til at aflevere 92 000 kr. som gevinst, men glemmer at meddele, at af dette fine beløb må der afleveres til filmsfonden i skat 48 150 kr., hvis man da ikke spillede på producentbevilling, hvad man måske gjorde. Men jeg synes, det ville være rigtigt til op-